

**Posudek bakalářské práce Terezy Hrdličkové: Videomapping
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav pro dějiny umění
Vedoucí práce Mgr. Zuzana Štefková PhD.**

Bakalářská práce se zabývá fenoménem *videomappingu* a pokouší se tento jev zařadit do širšího rámce vývoje promítaného obrazu, jeho souvislostmi s objektově orientovanou ontologií, současnou vizuální kulturou a dějinami umění. Autorka se především snaží ukázat kontinuitu předfilmových animačních technik a jejich dopad na současnou podobu *videomappingu* a následně se zamýšlí nad specifiky *videomappingu* v kontextu objektově orientované ontologie. Součástí práce je i kritické zhodnocení mainstreamové podoby současné produkce, analýza vybraných příkladů a rozhovory s osmi českými i zahraničními tvůrci *videomappingu*.

V úvodní kapitole se autorka věnuje charakterizaci *videomappingu*, jakožto propojení digitálního obrazu a hmotného objektu, na nějž se promítá. Následně mapuje vývoj filmu a jeho odtržení od animačních technik, které podle její teze, vycházející z kinematografické teorie nových médií Lva Manoviche, stojí v jádru *videomappingu*. Hrdličková zmiňuje příklady z oblasti zábavního průmyslu (Disneyland) a specifický případ světelných show – son et lumière. Ve třetí kapitole se věnuje dalším předchůdcům dnešního *videomappingu*, mezi něž řadí expanded cinema, vizuální komponenty psychedelické rockové hudby a videoart. Vedle těchto předchůdců uvádí příklady současné *videomappingové* produkce, které na ně formálně či obsahem navazují. Tato kapitola je podle autorky pokusem o typologii *videomappingů*. Následuje kapitola rozebírající vztah objektu a projekce inspirovaná objektově orientovanou filosofií. Poslední kapitola, v níž Hrdličková píše o branding, by měla být zamyšlením nad různým přístupem institucí k *videomappingu* probíhajícím na fasádách jejich budov a zároveň aplikací teoretických úvah z předchozí kapitoly o objektově orientované filosofii.

Tereza Hrdličková si zvolila aktuální problematiku, která dosud čeká na své syntetické zhodnocení. Autorka se v této situaci pokusila o vlastní interpretaci a teoretické uchopení problému. Za přínos práce považují právě tento původní pokus o aplikaci filozofického aparátu a skutečnost, že autorkou uskutečněné rozhovory přispívají k rozšíření primárních zdrojů poznání zkoumané oblasti. Hrdličková si v práci klade zajímavé otázky např.: Je *videomapping* slepá ulička a nebo si teprve hledá svůj vlastní jazyk a naplno může svůj potenciál rozvinout teprve plnohodnotným (tj. konceptuálně nosným a formálně konstitutivním) včleněním objektu, na nějž se promítá, do projekce? Zároveň se nebojí kriticky zhodnotit mainstreamové *videomappingové* realizace a nastiňuje možnosti budoucího směřování *videomappingu*, které by nabízely možnost přesahu přihlédnutím k nové estetice a virtuálním formám.

Vedle těchto předností má práce mnohé slabiny. Bohužel i po několikerém přepracování působí text chaotickým dojmem, a to jak na úrovni jednotlivých odstavců a kapitol, tak i celého textu. Častým jevem je přeskokování z tématu na téma. Výrazně by pomohlo transparentnější členění prostřednictvím číslovaného obsahu. Místy nesedí číslování poznámek pod čarou, jindy zase chybí zaznačení podkapitol v obsahu.

Pojmenování jednotlivých kapitol je někdy matoucí. Např. podkapitola nazvaná Participace uvádí vedle skutečně participativních děl i realizace, které s participací nemají nic společného. V podkapitole o videoartu zase působí zcela nadbytečně a vytržené z kontextu exkurz do post-internetového umění, kde se částečně ani nejedná o projekce. Kapitola označená enigmatickým názvem „Vývoj promítaného obrazu skrze mapping“ neдрží pohromadě.

Pasáže, kde se autorka pouští do interpretace objektově orientované filosofie a jejího aplikování na *videomapping*, bohužel rovněž trpí nejasnostmi, danými tím, že autorka dostatečně nevysvětluje koncepty spekulativního realismu a prezentuje je do jisté míry vytržené z kontextu.. Zároveň se nelze ubránit pocitu, že to nejzajímavější, co myšlení OOF v souvislostech *videomappingu* nabízí, je jen (velmi chaoticky) naznačeno. Autorka ve stopách Levy Bryanta zpochybňuje distinkci mezi subjektem a objektem, když mluví o „subjektech jako o objektech mezi ostatními objekty.“ Toto zpochybnění dichotomie subjektu a objektu však není nijak zvlášť

signifikantní pro její interpretaci videomappingu. Daleko přínosnější ve vztahu k videomappingu se mi jeví zdůraznění a analýza unikátní role objektu při utváření výsledného obrazu.

Je rovněž škoda, že autorka lépe nevyužila materiál získaný v rámci rozhovorů při vyvozování závěrů. Tyto rozhovory sice v práci cituje, ale způsobem, který není vždy zrovna nejproduktivnější (viz str. 40).

Jazyková úroveň práce je nízká. Časté jsou gramatické chyby, překlady, chybné větné konstrukce.

Přes zmíněné nedostatky doporučuji práci k obhajobě a hodnotím stupněm dobře.

V Praze 15. 1. 2019

Mgr. Zuzana Štefková Ph.D.